

for uanvendelig efter danske Forhold. Tilførslerne af fremmed Korn maa altid være af en saadan Størrelse, at det naturlige Forbrug er dækket overalt i Landet.

For at opnaa det ønskede Resultat bliver det sikkert nødvendigt at indføre Importafgift paa alt fremmed Korn.

Efter Meddelelser i Pressen har man fra forskellig Side ment, at der samtidig med Indførelsen af en Importafgift for Korn maatte gennemføres en Centralisation af hele Kornhandelen. Udvalget kan aldeles ikke se, at dette er nødvendigt. De danske Importører og Andelsselskaber har hidtil forsynet Landet med det nødvendige Korn paa en saadan Maade, at alle har været tilfreds. Enhver Importør har gennem sin Forretning Erfaring og Kendskab til, hvad der behøves af Tilførsler, for at Landbruget til enhver Tid kan være tilstrækkeligt forsynet. Importøren foretager sine Indkøb til de Tider og paa de Steder, som han mener er fordelagtigst. Han køber de Kvaliteter og Kvantiteter, som kræves for at tilfredsstille Landmændenes Fordringer, og han bringer til enhver Tid Kornet i Handelen til Verdensmarkedets Priser. At lade et Centralkontor foretage Indkøbet og Fordelingen af Kornet vilde efter Udvalgets Formening være et stort Fejlgreb.

At lede et saadant Centralkontor vil blive en meget vanskelig Opgave. Ledelsen maa sørge for, at Indkøbene finder Sted paa det rigtige Tidspunkt, saa Verdenskonjunkturerne mest muligt kan udnyttes, og den maa sørge for, at Indkøbene foretages i et saa stort Omfang, at hele Landet til enhver Tid kan blive forsynet med de Kornsorter, som man fra Landboernes Side hvert Sted i Landet maatte forlange; den maa ligeledes sørge for, at Tilførslerne sker til enhver Plads, saaledes at den tilstrækkelige Forsyning altid er til Stede og samtidig drage Omsorg for, at der ikke indkøbes utilbørlig meget. Der findes her i Landet omkring 80 Havne og Anløbspladser, som alle skal forsynes, men det forekommer Udvalget at være en Umulighed, at dette kan ske ved et Centralkontor. Naar Fordelingen ikke kan ske saaledes, at hver Havn til enhver Tid vil være forsynet med de Kornsorter, der kræves i tilstrækkelig Mængde, vil der opstaa Utilfredshed, saavel hos Landmænd som Købmænd og Importører, og Centralkontoret vil blive oversvømmet af Besværinger over Mangler ved Kornets Fordeling. At Administrationen af Centralkontoret vil medføre meget store Udgifter er selvfølgelig, ligesom Financieringen af Centralkontorets Indkøb vil lægge Beslag paa betydelige Summer af den danske Statskasse. Vi maa derfor bestemt fraraade Landbokommissionen at lade Danmarks Forsyning af Korn foregaa ved et Centralkontor.

Oprettelsen af et saadant Centralkontor vil ogsaa formentlig være unødvendig. Saafremt der maatte blive vedtaget en Lov om Importafgift af Korn, kan al Handel med Korn her i Landet foregaa uforstyrret som hidtil. Hvis en saadan Lov vedtages, har man tænkt sig følgende Fremgangsmaade med Hensyn til Importafgiftens Erlæggelse. Fra den Dag, Loven træder i Kraft, indføres alt Korn og eventuelt de Foderemner, som kan erstatte Korn, paa Kreditoplæg i Lighed med, hvad der er Tilfældet med mange andre Varer. Toldvæsenet holder Regnskab med de indførte Varepartier og har Adgang til at føre den nødvendige Kontrol med, at Varerne er til Stede.

Der nedsættes et Nævn, som skal fastsætte for hver Kornsort den Importafgift, der vil være at erlægge af Importøren for de importerede Kornmængder, og denne Importafgift indbetales af Importøren til Toldvæsenet, naar Kornet forlader Importørens Pakhus. Indbetaling af Importafgift til Toldvæsenet sker kvartalsvis i Lighed med, hvad der sker med andre Varer. Importøren hæfter naturligvis overfor Toldvæsenet for Afgiftens Betaling, og Fordring paa Afgiftens Betaling anses som en privilegeret Fordring. Af Hensyn til Kontrollen bibeholdes den gældende Ordning med Udstedelse af Valutaattester.

Kornnævnet vil have at fastsætte Importafgiften saaledes, at man derigennem opnaar, at det danske Korn kan opnaa den Pris, det skal koste for at opnaa den ønskede